

[Pia Kjærsgaard]

Imidlertid er Fremskridtspartiet stærkt modstander af at styrke statsmonopoler, herunder særligt Danmarks Radio. Danmarks Radios licens skal ikke styrkes ved, at licensen kan indrives over skattebilletten. Man kunne tænke sig, at personer med rigtig mange skattefradrag ville blive fri for at betale licens.

Alt i alt må det konkluderes, at det er utrolig positivt, at Socialdemokratiet tør diskutere den offentlige sektor og tør indrømme, at den offentlige sektor fungerer dårligt.

Socialdemokratiets reformpakke er desværre alt for socialistisk, alt for lidt visionær og for dårligt kopieret fra det tilsvarende engelske program. I Fremskridtspartiet er vi tilfredse med, at der nu skal foregå et udvalgsarbejde på disse områder, og vi er tilfredse med, at vi kan få gang i debatten om den offentlige sektor; det har vi sukket længe efter i Fremskridtspartiet.

Vi er i bund og grund glade for, at Socialdemokratiet ved deres oplæg også har fået andre partier til at diskutere det i folketingsalen. Vi håber, når udvalgsarbejdet er færdigt, at der kan komme noget positivt ud af det til gavn for borgerne og måske med en mindre offentlig sektor, der kommer til at fungere bedre og mere effektivt, end den gør i dag.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne takke Socialdemokratiet for de tre forslag, som kunne være starten på noget, der måske – nu kan man ikke få indtryk af det i dag – kunne gå hen at blive en meget spændende debat.

Jeg var lidt skuffet over, at det starter med en enorm debat om, om det nu koster 10 mia. kr. eller 0 mia. kr. osv. Selvfølgelig er det ikke uvæsentligt, hvad det her koster, men det er heller ikke uvæsentligt først at få fastslået, hvad det egentlig er, der skal ske, og hvordan det skal ske. Det er da bestemt noget, vi skal beskæftige os med, når vi kommer længere ned i emnet i det udvalg, som vi nu bliver begavet med.

Men det allervigtigste er da de principielle diskussioner, som vi egentlig mangler i denne her tid. Vi snakker om så meget andet, men ikke om nogle grundlæggende ting, noget om, hvilke rettigheder folk har – det er det, disse forslag går ud på – hvilke pligter folk har. Hvor langt vil vi gå, før vi siger til den enkelte:

Nu må du altså selv gøre noget, førend vi, fællesskabet, samfundet, kommer og hjælper til. Hvad er det egentlig for krav, vi kan være bekendt at stille til hinanden – eller bør stille til hinanden? Ikke bare noget med, at du må betale så og så meget i skat, hvis du vil leve i det her samfund. Men du må også gøre noget selv, du må også yde – der er også et aktivitetskrav til dig selv, hvis du overhovedet kan yde et eller andet. Det mener jeg hører sammen. Det er ikke blot økonomiske krav, vi skal stille til folk, det er også aktivitetskrav, og det hænger meget sammen med de rettigheder, som jeg også mener er meget relevante at få drøftet.

Jeg skal kort komme med nogle bemærkninger til beslutningsforslag nr. B 46 og lovforslag nr. L 174.

Med hensyn til retsvæsenet vil jeg sige, at det er mange år siden, jeg har siddet i Retsudvalget, så jeg er ikke klar over, hvor meget man dér har drøftet, hvor langt man kan komme ved disse rationaliseringer – flytten ting over i nogle andre organer og sådan noget – væk fra domstole og de meget belastede flaskehalse, vi har dér. Så for mit vedkommende må vi starte på en frisk diskussion af det i det nye udvalg.

Forslaget er meget interessant, fordi det er en pestilens med de berammelsestider, vi har, både set fra den anklagedes side, men selvfølgelig også set fra offerets side. Det er bemærkelsesværdigt, som jeg ser i bemærkningerne, at man i Danmark har nogle af de længste sagsbehandlingstider, hvad angår straffesager. Det kan vi altså ikke have. Vi ser det også i aviserne ustandseligt – det går ikke, at der skal gå så lang tid. Vi kan ikke være det bekendt. Det er ikke, fordi straffene skal være strengere, men det bør afregnes så hurtigt, det overhovedet kan lade sig gøre, både af hensyn til den anklagede og af hensyn til de mennesker, det er gået ud over. Det er banalt at sige det, men det kan ikke nytte noget, at de mennesker, der har slået nogen ned, stepper rundt på gaden dagen efter og skal gå og vente 9 måneder på, at deres sag bliver taget op.

Med hensyn til straffesagerne må jeg sige, at jeg håber, vi kan nå langt med rationaliseringer osv., og det synes jeg vi skal grave i. Og her er et punkt, hvor vi undtagelsesvis må sige, at skulle det koste lidt flere ressourcer at få afviklet de sager på en måde, så folk føler, at der sker det, der skal ske, så må vi se på det. Det